

Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul! (Ioan 13, 34)

PUBLICAȚIE EDITATĂ ȘI DISTRIBUITĂ GRATUIT DE PAROHIA „SF. ARH. MIHAIL ȘI GAVRIIL” - POIENIȚA, COM. VÂNĂTORI, JUD. IAȘI, PROTOPOPIATUL PAȘCANI

Duminica a 26-a după Rusalii
(Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina)

Preot Constantin Sturzu | Doxologia.ro

Nebune! În această noapte vor cere de la tine sufletul tău.” Iată care este răspunsul lui Dumnezeu la cele ce gândea bogatul căruia i-a rodit din belșug țarina. Faptul că Dumnezeu îi spune bogatului „în noaptea aceasta vor cere de la tine sufletul tău” nu este întâmplător. **Noaptea** este de fapt simbolul întunericii care a cuprins mintea acestui bogat. În momentul în care noi avem astfel de gânduri prin care îl alungăm pe Dumnezeu din viața noastră, suntem cuprinși de un **întuneric spiritual**. Lumina harului dumnezeiesc se îndepărtează de la noi și rămânem pradă duhurilor necurate care vor cere sufletul nostru pentru a-l duce acolo unde este plângerea și scrâșnirea dinților. „**Nebune**” este un apelativ dur, dar pe deplin meritat de acest bogat care se raporta la sine și la cele din jur ca și cum Dumnezeu nu ar exista, ca și cum el ar fi centrul universului. [...]

Să reținem trei aspecte, **trei învățături** din pilda de astăzi.

Prima este aceea că trebuie să ne raportăm la **beneficiile din lumea aceasta ca fiind proprietăți ale lui Dumnezeu**. Noi chiar și peste lucrurile care, din punct de vedere legal, suntem proprietari trebuie să ne considerăm a fi doar niște administratori temporari. Această atitudine ne va scuti de multe iluzii și, mai ales, de dorința pătimasă de a ne înmulți bunurile.

În al doilea rând **nu trebuie să uităm niciodată că dincolo de faptul că trebuie să asigurăm trupului cele necesare, esențial este a asigura sufletului nostru cele duhovnicești**. Peste comorile de pe pământ suntem puțină vreme stăpâni (sau administratori, cum spuneam mai înainte), dar peste comorile pe care le adunăm în cer cu adevărat vom fi proprietari pe vecie pentru că sunt bunuri nepieritoare, care nu putrezesc și nu ruginesc.

A treia mare lecție pe care ne-o oferă pilda de astăzi este că **trebuie să ne gândim la moarte în fiecare zi**, nu doar cei în vârstă, ci și cei mai tineri. Să fim conștienți că nu putem, cu puterile noastre, să ne prelungim viața nici măcar pentru o secundă și că doar Dumnezeu este izvor al vieții noastre, așa cum spune și dreptul Iov: „În mâna Lui El ține viața a tot ce trăiește și suflarea întregii omeniri” (Iov 12, 10).

Lucrul nostru să fie însoțit de rugăciune. Lucrul nostru să fie împletit cu gândirea la Dumnezeu, cu Sfânta Scriptură, cum era al Maicii Domnului în Sfânta Sfințitor. Lucrul nostru să fie așa de ușor, încât să nu ne strice mintea de la rugăciune, de la gândirea la Dumnezeu.

PĂRINTELE ILIE CLEOPA

Viața liturgică

Ce este rugăciunea Amvonului?

Marian Dumitru | Doxologia.ro

Cel ce binecuvintezi pe cei ce Te binecuvintează, Doamne, și sfințești pe cei ce nădăduiesc întru Tine, mântuiește poporul Tău și binecuvintează moștenirea Ta. Plinirea Bisericii Tale o păzește; sfințește pe cei ce iubesc podoaba casei Tale; Tu pe aceștia îi preamărește cu dumnezeiască puterea Ta și nu ne lăsa pe noi, cei ce nădăduim întru Tine. Pace lumii Tale dăruiește, bisericilor Tale, preoților, binecredinciosului popor român de pretutindeni și armatei țării noastre. **Că toată darea cea bună și tot darul desăvârșit de Sus este, pogorând de la Tine, Părintele luminilor, și Ție slavă și mulțumire și închinăciune înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.**

Rugăciunea Amvonului este rugăciunea cu care se încheie Slujba Sfintei Liturghii a

Sfântului Ioan Gură de Aur. Poate fi considerată atât o rugăciune de mulțumire, cât și una de cerere, de laudă și de mărturisire a credinței în Sfânta Treime.

Amvonul reprezenta în trecut un loc mai înalt, sub forma unui foisor sau balcon zidit în partea de miazănoapte a bisericii de unde preotul citea Sfânta Evanghelie. Era frumos împodobit cu sculpturi de lemn sau bronz, cu semnificații profunde: porumbelul, simbolul Duhului Sfânt care îl însoțea pe cel ce citește; crucea, simbol al credinței etc. Tot din amvon preotul rostea predica, iar în timp ce cobora rostea rugăciunea de încheiere, de aceea ea se numește Rugăciunea Amvonului. În majoritatea bisericilor, însă, amvonul nu se mai folosește, rămânând doar un maritor tăcut al vremurilor trecute.

În prezent, **rugăciunea amvonului este rostită de către preot cu glas tare, în mijlocul Bisericii, stând cu fața spre răsărit.**

▼ **Intrarea Maicii Domnului în Biserică**

Vovidenia azi, Vovidenia de odinioară

Arhimandritul Mihail Daniliuc
Doxologia.ro

La ceas de sărbătoare, revăd cu ochii minții toamnele târzii ale copilăriei mele, când vârtejuri de vânt aduceau ploii neistovite ce îndestulau brazdele lacomului pământ al arăturilor. Uneori spectacolul bacovian se întindea pe mai multe zile, încât apa năzuia chiar spre curțile gospodariilor ori ulițele satului. În alți ani, la sfârșitul melancolicului anotimp, în dimineți friguroase și aspre, brume reci se întindeau ca o spumă de argint ce acoperea plaiurile golașe, iar vântul adesea ofta și se tânguia, prevestind nemilostivele viscole ce aveau să vină. Pitite pe sub un gard sau în ungherele unei grădinițe de flori, crizantelele sau dumițrele, cum le numesc bătrânii, rezistau eroic asalturilor nemiloase ale înaintemergătorilor iernii. Dintre cele mai frumoase, mama culegea câte un generos mănunchi, ca să le ducă de Vovidenie la biserică din sat, care purta hramul Intrării în biserică a Maicii Domnului. Ținând-o pe mama de mână, mergeam și eu la praznic. O vedeam așezând buchetul zgribulit la icoana ce înfățișa o fetiță însoțită de un impresionant alai: deși foarte mică, urca niște trepte înalte către o biserică, iar la capătul lor o aștepta un bătrân nins de vreme. M-am închinat, la rândul meu, am sărutat icoana, dar am rămas nelămurit. Nu știam cine era și nu înțelegeam de ce părinții ei o lăsaseră singură. Ca orice țănc nedumirit, am întrebat-o pe buna mea însoțitoare: „Mamă, cine-i copilășul?”. Ocupată să îplinească obișnuitele rânduieli, mi-a șoptit: „Prunca Maria, Maica lui Iisus, când era copil ca tine. A plecat de la părinții ei ca să se întâlnească cu Dumnezeu”. Încercând să îngân o nouă întrebare, mama mi-a făcut un semn discret să tac, fiindcă se supăra copilă din icoană. „Grăim acasă!”, a spus hotărât.

Așa s-a petrecut prima mea întâlnire cu sărbă-

toarea Vovideniei, învăluită în oarece taină. Îmi amintesc că în anii cei nevinovați ai prunciei, prezent adeseori în biserică din sat, privind frumoasa icoană praznică din catapeteasmă, mă bucuram la gândul că și Maica Domnului, în copilărie, a mers la biserică.

Peste ani, ajutat de învățăturile Sfinților Părinți, aveam să înțeleg mai multe legate de sărbătoarea Vovideniei, căci nu-i ușor de priceput cum o copilă de doar trei ani a părăsit casa tatălui ei, schimbând-o cu cea a Tatălui Ceresc. Preabuna sa mamă ar fi educat-o mai bine ca nimeni altcineva, căci a dorit-o nespuse, a purtat-o în pântec, a alăptat-o, i-a vegheat somnul și fiecare suflare. Prezența micuței în Templu ascundea, în realitate, o altă menire, nespuse de înaltă, înțe-leasă duhovnicește de bătrânii ei părinți, prin inspirație divină. Altfel nu putem pătrunde cu mintea adâncă taină: **de ce și-au incredințat odorul unor străini?** Care dintre mame s-ar hazarda să-și lase odrasla preaiubită, la doar trei anișori, într-un loc străin? Duhul Sfânt a lămurit-o pe ea, dar și pe noi: Fecioara Maria trebuia adusă ca să stea în **Casa Domnului**, deoarece atât Templul din Vechiul Testament, cât și Maica Domnului înfățișează Taina întrupării Mântuitorului Hristos. Templul din Ierusalim reprezenta imaginea zidită a venirii izbăvitorului în lumea pământeană, fapt învederat de cuvintele Domnului rostite înainte de moartea Sa pe Cruce: „Dărămați acest templu și eu în trei zile îl voi rezidi”, prin care nu se referea la templu ca zidire, ci la Trupul Său.

Așadar, relația tainică dintre templu, ca spațiu al șederii lui Dumnezeu pe pământ, și trupul lui Hristos luat din umanitate este mijlocită de Maica Domnului. De aceea, la Crăciun, nu vom vorbi de întruparea Mântuitorului fără a aminti întâi de Templul Vechiului Legământ, ca de o prefigurare a înomenirii lui Hristos. **De ce Fecioara Maria a trebuit să intre în Templu?** Se cerea ca ea să fie

inițiată în taina Sfinței Sfințelor deoarece, nu peste mult timp, ea însăși va deveni „biserică vie” a prezenței lui Dumnezeu în lume. Din ea Hristos Cel veșnic de zile a împrumutat trup omenesc. Aceasta este cea mai evidentă legătură dintre Templu și Nașterea lui Hristos, pe care o vom prăznui la sfârșitul postului.

Cu toții așteptăm Crăciunul cu emoție, cu nerăbdare, cu bucurie. Din păcate, sărbătoarea tinde să se transforme într-o „jubilară” a consumismului, a plăcerii, într-o celebrare dezbrăcată de sacru. Tocmai de aceea **praznicul Vovideniei ne atrage atenția că nu ne vom putea bucura cu adevărat, că nu vom simți prezența Sfântului Prunc Dumnezeiesc în peștera sufletelor noastre**, dacă nu ne vom pregăti stăruitor pentru minunata și emoționanta întâlnire prin post, rugăciune și fapte bune.

Prin urmare, **Fecioara Maria a învățat în Templu să devină ea însăși locaș sfințit**. Nu va izbuti nimeni să trăiască profund un eveniment, dacă nu-l întâmpină cum se cuvine. **Fecioara Maria se pregătește în Templu tocmai în vederea acestui unic eveniment din istoria umanității: întâlnirea cu Mântuitorul Hristos**. Ea iese din obișnuitul cotidian oferin-du-și, cu toată disponibilitatea, ființa plenară pentru a-L naște pe Cel mai presus de ființă. Nu există nici o mărturie că ducerea la Templu a firavei fecioare s-a făcut chiar în ziua de 21 noiembrie – la șapte zile, deci, de la începerea Postului Crăciunului. Se pare că Sfinții Părinți au ales această dată ca să ne învețe un lucru foarte important: pregătirea sufletelor noastre spre a deveni peșteră sfințită, în care să Se nască duhovnicește Hristos, Pruncul Dumnezeiesc.

Așadar, **să o însoțim duhovnicește pe prunca Maria**, care păsește sfios spre Sfânta Sfințelor, iar noi, cu inimă smerită, să călătorim către Betleemul cel tainic al sufletelor noastre, unde-L vom întâlni pe Dumnezeu copilul.